

Ére una dona trista i apagada;
mes duia el cor la flama de l'amor.
Amor secret que en sos ulls, gosada,
feix lluir l'esclat de la mirada
trèmula de llavor.

L'eròtica promesa, no volia
perdre's en la foscor de la nit.
I era la força que en son cor sentia
com una poderosa rebel·lia
contra el plaig i el vequí.

La soledat amarga del seu viure,
ferida d'esperances sense ven,
somniaava l'amor per e ésser lliure
per gràcia de l'oblit. Volia ombrir
la vida sempre greu.

Fètil llavor de passions, el lliri,
~~supra i vespere~~^{alba i vespere} de se feda ller,
sembra el goig de l'amor deliri
solcant silencis tràgics, el martiri
de sofrir i esperar.

Mes un bon die, fou l'Amor le rose
 que li esclata, de sobte, el món obscur;
 i senti' que oblidava tota cosa
 fent-se elada l'ànima reclore
 mes enllà de tot mur.

Flou se vida le raó novella
 que torna clara la foscó del món.
 Sabé el miracle de Trobar dins d'ella
 la clau secreta que obri la portella
 de la fe